

LBRIS

We know
books

Ileana Vlădușel

UIMITOAREA PASĂRE
a
FERICIRII

SIONO
EDITURA
București, 2023

Povestea Dumitriței	7
Spiridușul din fântâna părăsită	17
Călătoria bobului de rouă	25
Legenda iernii	45
Povestea iepurașului de Paște	55
Uimitoarea pasăre a fericirii	62
Miracol de Crăciun	71
Cea mai frumoasă floare	77
Dovleacul fermecat	85
Iosif, băiatul popii	95
Amuleta fermecată	103
Legenda primăverii	108
Orice grădină are-un pârleaz	115
Lampa fermecată	121
Câinele cu cinci picioare	127
Tata Urs și mama Vulpe	135
Legenda ploii	149
Legenda toamnei	154
Matias împărat	162
Legenda verii	169
Glosar	174

Povestea Dumitriței

A fost odată, dragi copii, demult, tare demult, cam pe când bunicuțul alerga desculț prin praful drumului să se joace, iar bunicuța era mică, mică, atât de mică încât nici n-ați crede că a devenit mai apoi bunică, a fost o fetiță cu părul împletit în spic de grâu, galben auriu, cu ochii uneori senini ca cerul, alteori învolburăți ca marea, care iubea mult pământul și avea grijă de el de dimineața până seara. Numele ei era Dumitrița și trăia într-un regat al poveștilor nemuritoare, avea sufletul curat și vocea caldă și cântătoare. În plus, mai era și foc de isteată și îi plăcea mult să cânte doine și să citească.

Toate viețuitoarele din regat, copacii, plantele, oamenii, ceilalți copii o priveau cu drag și-o alinau cu duioșie *mama pământului*. Ca Dumitrița nimeni nu a mai fost și nici n-o să mai fie.

În regatul acesta, oriunde priveai cu ochii, vedeai castele frumoase și codri cu brazi, cu stejari și fagi, câmpii întinse cu mușețel și cu maci, râuri cristaline și line, mări cu țarmuri de

scoici cu perle pline. Zânele bune și îngerii din cer aruncaseră în acest ținut o vrajă care apăra ținutul de rău. Aveau voie să intre pe porțile, de spiriduși păzite, doar cei cu gânduri curate, cu inimi bune și frumoase vise. Cât era ziua de lungă, Dumitrița le cânta codrilor din frunză, smulgea din pământ iarba uscată, întreba florile dacă le e sete, le aducea apă și le șoptea apoi cuvinte tainice și duioase, ca să înflorească.

Depart de acest regat al magiei și al copilăriei, invidios pe atâta liniște și frumusețe, în Țara Întunericului Fără Fund trăia de ani mulți un căpcăun. Cândva în acea țară erau codri la fel de înalți ca în regatul Dumitriței, dar căpcăunul a mâncat toți brazii, toți stejarii, paltinii și plopii, rămăseseră doar o mulțime de cioturi care se înălțaseră și acoperiseră tot, cer și soare, lună și stele strălucitoare.

Înfometat și răutăcios, căpcăunul acesta visa să cucerească regatul frumos și luminos al Dumitriței și tot pândea, ascuns după ziduri și porți, încercând să intre când paznicii ar fi fost neatenți. Nu vă pot descrie în cuvinte cât erau de frumoase zilele și nopțile în regatul poveștilor, ființe de tot felul veneau de peste tot să trăiască în acest regat în care nimeni nu suferea de foame și fiecare avea parte de o mângâiere și de un cuvânt duios. Dumitrița se îngrijea de tot și de toți.

Pentru că, în afară de bunătate și de frumusețe, Dumitrița noastră era și înțeleaptă, a recunoscut umbrele care se întindeau în noapte pe ziduri sau pe nisip și s-a gândit că e timpul să-l pedepsească pe inamic. Auzise de căpcăun, știa că nimic bun nu o să fie dacă arătarea o să reușească să intre în împărăție. Curajoasă și bună, fetița a cerut sfatul stelelor și lunii, l-a întrebat pe soare, a citit în stropii de ploaie și în boabele de porumb. Tuturor le-a pus aceeași întrebare – este undeva vreo armă destul de mare, destul de puternică, astfel încât să-l doboare pe căpcăun numaidecât? Nimeni nu știa ce să-i spună și-atunci Dumitrița a plecat în călătorie la zâna cea bună și la îngerii din cer. Acolo, s-a gândit ea, o să aflu răspuns la întrebare și-o să primesc arma pe care o caut.

Ajunsă într-un sfârșit la porțile unde îngerii trăiesc alături de cei care nu au greșit și unde zânele locuiesc alături de cei care iubesc, Dumitrița a bătut în poartă, sigură că aici o să-i schimbe regatului ei această crudă soartă. Soarta era, dragi copii, calea de a primi răspunsul pe care nu-l știi, de a repara ce ai stricat, de a vindeca pe cineva care îți este drag.

– Bună lume, cer frumos, nori pufoși și luminoși, zâne bune și frumoase, îngeri calzi, primiți în case?

Cuminte și politicoasă, Dumitrița a așteptat

răspunsul gazdelor fără să se grăbească. Graba nu era un lucru bun, ea avea răbdare, așa cum trebuie să aveți și voi și să așteptați să vă spun ce s-a întâmplat în continuare.

Așadar, Dumitrița aștepta în picioare la ușa cu lumină și flori în prag, sigură că va fi primită de cei de care îi era atât de drag.

– Draga noastră Dumitrița, te rugăm, deschide ușa, intră-n casă, stai pe pat și gustă din cozonac! Lasă-n prag tot ce te doare, noi avem de tot scăpare! Pune-ți în ferești dorințe și-o să-ți dăm din cer semințe pentru gânduri, pentru vise, pentru tot ce porți sub frunte!

Glasul blând și cald al zânelor și al îngerilor a bucurat-o nespus pe Dumitrița. Știa ea că aici va afla tot ce trebuia să afle și că, în mod sigur, o să se întoarcă în regatul ei cu tot ce avea nevoie să-l alunge pe căpcăun.

Îngerii și zânele au lăsat-o pe fetiță să mănânce din cozonac și să se odihnească pentru că drumul până la ei fusese lung și obositor. Atât de lung și de obositor, că nimeni din popor nu mai ajunsese până la ei. Doar Dumitrița reușise de câteva ori, dar asta pentru că sufletul ei era din cale afară de iubitor.

– Așadar, fetiță bună, ce gând bun la noi te mână? Ce dorință ai de-îndată, de-ai bătut la noi în poartă? Ce durere te frământă de-ai croit scară

s-ajungă până-n cerul plin de nori, unde n-ajung muritori?

Zânele și îngerii îi zâmbeau cu bunăvoință fetei, o știau cât e de cuminte și îi cunoșteau bunătatea inimii.

– Dragii mei în ceruri gazde, se face-n cetate noapte, umbre negre o pândesc, căpcăun venit din șes, vrea cu toată răutatea să-mi ia cu asalt cetatea. Nimeni n-a știut să-mi spună ce armă ar fi mai bună să-i zădărnicesc pornirea, nici pământul și nici luna. Numai eu, iubindu-mi țara, nu mai pot să adorm seara, visele mi s-au oprit, mi-e temă că s-a sfârșit!

Dumitrița, înlăcrimată, s-a lăsat îmbrățișată și de îngeri, și de zâne, și-a înțeles că va fi bine.

– Draga noastră cea cuminte! Dacă-ar fi ca tine multe, dacă-ar fi ca tine mulți, n-ar mai fi pietriș pe munți, n-ar mai fi pir în câmpie, numai flori, copaci și vie, frunza ramurilor toată ar cânta să-ți mulțumească! Draga noastră Dumitrița, cu iubire scapi căsuța! Cu iubire aperi poarta și tot cu iubire, soarta. Nimeni dintre pământeni nu se poate lupta cu ei, cu dușmanii bunătății ce-ți pândesc poarta cetății. Noi un leac am ști să-ți dăm, dar e singurul, mă tem!

Cam așa i s-a răspuns Dumitriței. Ea n-a plâns. Singurică se gândise c-ar putea ca scut de frică și ca armă de învins doar un leac să fie. A pus pe

măsuța îngerească un buchet legat cu ață de flori galbene și-albastre, toate din câmpie luate.

– Florile sunt pentru voi, le-a spus fata bucuroasă, mulțumind frumos la gazdă. Spuneți, zâne dragi și bune și voi îngeri, care anume sunt leacul, arma, gândul, care să-mi apere câmpul? Ce anume pot să fac pentru-al meu frumos regat?

Zâmbitoare, drăgăstoasă și ținând-o strâns în brațe, zânele și niște sfinți, îngerașii cei cuminți, i-au vorbit cu-ngăduință despre ce e cu putință să-și salveze împărăția.

– Nu sunt arme, e iubirea! Nu e gândul rău, ci suma mângâierilor lăsate peste câmpuri parfumate. Nu e scut ca gândul bun, nu e armă cum îți sunt vorbele cu înțelepciune, zâmbetul lăsat la lume, nu e alt leac pentru tine decât numai ființa ta, doar cu ea poți apăra și pământul și cetatea, vietățile și astea, draga noastră, sunt în tine. Tu ești leacul pentru lume! Tu ești scut pentru regat, armă pentru apărare!

Ascultând aceste vorbe, Dumitrița s-a mirat. Cât era de înțeleaptă, n-a înțeles o boabă.

– Spuneți clar și răspicat, ce ar trebui să fac? Nu înțeleg, care anume este leacul pentru lume? Cu iubire și gând bun, eu așa pășesc pe drum, însă asta fac mereu. E normal, e locul meu și sunt oamenii iubiți, pomii mei cei înfloriți, florile înmiresmate. Dar eu le iubesc pe toate, le-am

iubit întotdeauna, care-i deci leacul acum?

– Draga noastră inimoasă, nu înțelegi? Tu ești aleasă să îi fii cetății nașă, câmpului să-i stai de pază, zi și noapte, dacă-ți pasă. Ca să poți pe căpcăun să-l învingi, să stai în drum, pe alei și în grădină, în ferestre, în lumină! De iubești pe gărgăriță, pe căpriță, măgăriță, broscuță și veveriță, o să fii o dimitriță. Adică de astă seară, când vei coborî pe scară înapoi în lumea ta, vei fi floare. Doar așa căpcăunul va pleca. Asta e menirea ta, aceasta ți-a fost ursit, să înflorești floare pe câmp cât va fi acest pământ. E o vrajă, o magie, tot ce pot să-ți spun eu ție e că poți doar cu iubire să-ți păzești cetatea bine. Preschimbată-n dimitrițe, flori frumoase și aprinse în culori multicolore, vei păzi mai multe ore, multe zile, multe nopți și o să-i alungi pe toți, căpcăuni, armate mii, zmei și tot ce o mai fi. Știu că-i greu de acceptat, însă tu ne-ai cerut sfat!

– Dragii mei, le-a spus fetița, mica noastră Dumitrița, ascultându-le cuvântul și privind cu de-amănuntul fiecare îngerăș, eu cu drag o să vă las să mă transformați în floare. Zâne bune, sunt datoare să-mi salvez regatul drag, dar povestea cui o las? O să știe cineva că în lume, undeva, un regat cum altul nu e e-un ținut al bucuriei? De poveștile frumoase, ce stau serile în case și își țin destinu-n cărți, vor mai auzi? În hărți vor rămâne

desenate potecuțe spre palate?

Nu-i era acestei fete teamă, nu avea regrete. Era gata imediat să-și salveze al ei regat. Inima-i încăpătoare era plină de candoare.

– Draga noastră inimoasă, cei ce vor rămâne acasă, în frumosul tău regat, te vor aduna cu drag când vei înflori-n câmpie, vei aduce bucurie cum la fel aduci și azi. O să cearnă timpul zile și la fel și nopți, o mie, două mii, sute de mii, tu la fel și-atunci vei fi. Iubitoare și frumoasă, cu privirea ta albastră, darnică, mângâietoare, leac pentru acel ce-l doare.

– Dragii mei, vă mulțumesc! M-ați primit și m-ați ales să-i fiu lumii de folos. Nu mă tem, de-acuma plec, să cobor pe trepte lungi, către casa mea din lunci, să cobor pe scări de rouă, trepte către-o viață nouă. N-am pierdut, am câștigat, paznic pentru un regat mai frumos cum altul nu-i, voi fi floarea câmpului. Bun rămas, bună primire, eu vă port în amintire!

– Bun rămas și bună cale, draga noastră muritoare. Bună cale, bun rămas, te vom aduna în vas și-o să-ți punem apă vie, sete-n veacuri să nu-ți fie. Mergi cu bine, în tulpină îți vom pune noi lumină. Rădăcina ta va fi în regat și pe câmpii. Cine-n cale-o să te vadă chipul tău o să-l iubească. Du-te dar, de-acum mereu vom rosti numele tău, Dumitrița noastră dragă! Tu, cu

inima ta bună și gând bun, ai fost ca mumă pentru acest regat de seamă. Du-te dar, nu-ți fie teamă!

Toate acestea fiind rostite, Dumitrița a fugit iute, să își mai sărute o dată pământul ce i-a fost casă. Și-a scăldat în râul lin chipul ei blând și senin, le-a spus stelelor povești și-apoi a plecat pe veci. A plecat ca să rămână, floare mândră în grădină, a plecat să se reîntoarcă în buchet legat în poartă, în ghivece de sămânță, în amintirea lumii, sfântă.

Draga noastră Dumitrița, dragi copii, și azi ne-încântă. Când veți merge pe alei, o veți întâlni și voi. Mângâiați cu palma caldă floarea ei prinsă în salbă și apoi, cu glas de șoaptă, mulțumiți-i pentru faptă. Fără ea, bună, cuminte, curajoasă, să preschimbe soarta lumii cu povești, unde-ați fi găsit voi legi să închidă căpcăunul?

Dumitrița mea cea dragă, floarea ta înmiresmată, zi și noapte-mi amintește despre cum cel ce iubește lasă-n urmă pe pământ sfat și drum și legământ – ce se face cu iubire, se întoarce tot iubire. Tot ce are bunătate, bunătate pune-n fapte. Tot ce pune-n palme bine, tot bine primește-n lume! Așadar, și voi, copii, luați exemplu – zi de zi să puneți în tot iubire, să vă fie bine-n lume!